

IBDIS | We know
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BISHOP, KATIE

Vârf de sezon / Katie Bishop. - București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-725-5
821.111

Traducător: **Monica Grecu**
Redactor: **Ana Alexandrescu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

HIGH SEASON

Copyright ©2025 Katie Bishop
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

KATIE BISHOP

VÂRF DE SEZON

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

ANIVERSAREA

Peste apă plutește o lumină blândă, somnolentă.

Mai târziu, Nina se va gândi la ea ca la nuanța ruginii. Lumina soarelui filtrată printr-o sticlă de rom dulce, brun. Ultimii tăciuni ai unui foc aproape stins.

Mai târziu, Nina își va aminti de zăpușeala apăsătoare, care-i dădea senzația că înoată prin miere caldă. De iarba uscată și tăioasă din pricina secetei. De dalele vechi, crăpate de arșiță, care păstrau încă fierbințeala zilei. Cum se simțeau sub tălpile ei. Cum, undeva în depărtare, îi auzea pe adulți vorbind și râzând. Clinchetul unui pahar de cocktail; sunetul inconfundabil al vocii mamei ei, îngroșate de băutură.

Mai târziu, Nina își va aduce aminte cum, în ziua aceea, stătuse prea mult la soare și umerii i se înroșiseră. Cum mâncase la prânz un sendviș cu brânza și roșiile fleșcăite și cu pâinea răsucită pe margini de la umezeală. Cum o adusese pe maică-sa la exasperare.

— Du-te și mai bate și pe altcineva la cap, ce zici?

O să rememoreze cum a coborât alene treptele de la casă spre plajă, cuprinsă de furie din cauza tuturor nedreptăților. Cum sandaia i s-a agățat într-o denivelare, cum i s-a rupt bareta albă de piele, făcând-o să șchiopăteze pe drum înapoi. Cărarea care avea să o poarte pe lângă piscina cu apă nemișcată și strălucitoare.

Acum, însă, Nina nu se gândește la culoarea apei. Nu se gândește la căldură, nici la iarbă, sau la dale. Nu se

gândește la faptul că mâine tatăl ei vitreg va fi nervos pe toată lumea și că mama ei o să se facă mică și o să-și ceară scuze. Nu se gândește la niciunul dintre aceste lucruri.

Nina nu se gândește decât la faptul că în apă e o fată moartă. E o fată moartă în apă și doar Nina știe ce s-a întâmplat cu ea.

PARTEA ÎNTÂI

UNU

DOUĂZECI DE ANI MAI TÂRZIU**2024**

Cina fusese ideea lui Ryan. O propusese în urmă cu o săptămână, când el și Nina beau ceva la clubul lui privat din Soho – o aniversare care se transformase într-o sărbătorire spontană a ofertei de muncă pe care Nina tocmai o primise pe e-mail în dimineața aceea.

– Primul tău loc de muncă adevărat, de adult, zisese el. Merită să deschidem o sticlă de vin bun pentru asta, nu crezi?

Nina încercase să respingă ideea. Avea douăzeci și cinci de ani, la urma urmei, și îi luase mult mai mult decât majorității oamenilor să ajungă pe acel tărâm promis al unui loc de muncă cu normă întreagă. Faptul că abia acum obținuse primul ei salariu adevărat – ceva de care aproape toți prietenii ei se bucurau de ani de zile – i se părea mai degrabă jenant decât motiv de sărbătoare. Dar Ryan fusese categoric. Avea să planifice el totul. Nina nu trebuia să-și facă griji pentru nimic.

Deja sunt după câteva sticle de vin bun, mai multe decât a putut Nina să numere. E amețită; peste seară s-a așternut o ceață sidemie. Soarele se topește după acoperișurile de dincolo de apartamentul lor. Masa e plină de farfurii goale, pătate cu sos de salată și cu grămezi de cochilii de

fructe de mare, toți fiind prea beți ca să propună să fie strânse. Nina stă pe pervaz, cu paharul pe jumătate gol, vinul alb încălzit de căldura începutului de vară, în timp ce Ryan le umple paharele tuturor.

— Noroc.

Fratele ei, Blake, se apleacă de pe canapea să ciocnească cu ea.

— Ai muncit mult pentru asta, să știi. O meriți.

Nina își dă seama că e beat după felul în care marginile paharelor lor se lovesc prea tare, iar vinul se revarsă puțin. Chiar că a muncit din greu pentru asta. Un masterat și ani de pregătire, ca să nu mai vorbim de nesfârșitele aplicații pentru joburi și de șirul de respingeri și, în cele din urmă, de oferta primită săptămâna trecută. Un post de psiholog clinician asistent într-o clinică londoneză mică.

— Totuși, psihologie pediatrică, spune Blake, clătind din cap. Te cam lovește la punctul sensibil, nu crezi?

— Ai mai zis asta, răspunde Nina. De vreo douăzeci de ori, de fapt.

Îi dă un ghiont ușor.

— Hai, Blake, zâmbește ea. Înțelegi de ce.

El se lasă înapoi pe spate.

— Mi se pare că e puțin... morbid, nu crezi? Știi că mama încă speră că o să te răzgândești.

Nina mai ia o înghițitură din vin. Châteauneuf-du-Pape Blanc. Preferatul mamei lor.

— Și nu doar în privința asta speră să te răzgândești.

Întinde mâna spre ea.

— Întoarce-te și tu vara asta, spune el, cu o voce mie-roasă. Te rog. Ar însemna mult pentru mama. Ar însemna mult și pentru mine.

— Știi că nu pot, răspunde Nina.

Se ridică și își trage mâna din a lui.

— Mă duc să mă ocup de desert.

— Nina, nu fi așa. Nu am vrut să...

— E în regulă, Blake. Doar nu în seara asta, bine? Nu când Ryan s-a străduit atât de mult. O să vorbim altă dată.

Mai târziu, Nina umple chiuveta cu apă fierbinte. Apartamentul are două mașini de spălat vase, dar ea preferă să spele de mână. Îi place să privească orașul prin fereastra bucătăriei în timp ce freacă farfuriile, o activitate insignifiantă și mecanică, în timp ce vocile se aud în surdină din living. Blake și Ryan discută despre zborul fratelui ei spre sudul Franței de a doua zi, despre planurile lui de a petrece vara cu mama lor la casa familiei de pe Coasta de Azur. Cea mai bună prietenă a sa, Claire, se foiește pe lângă vechiul pick-up care i-a aparținut cândva bunicului Ninei.

Nina lasă tigăile la înmuiat în chiuvetă. Dincolo de uriașa fereastră glisantă, cerul are acea ciudată limpezime aproape artificială care apare doar în pragul verii. Nori trandafirii înflorind pe fundalul unui amurg violet. Căldura care urcă leneș ca și cum ar încerca să scape din oraș.

Nina uită mereu cât de sufocantă devine Londra în perioada asta a anului. Gustul aerului încărcat de gaze de eșapament, străzile pline de oameni care fug spre zone mai răcoroase ale țării. Fumul grătarelor de pe balcoane. Transpirația care se ridică din corpurile înghesuite în vagoanele de metrou. Asfaltul încins, gunoiul care începe să fermenteze în tomberoanele negolite. Nu e prima dată când simte impulsul copleșitor de a face exact cum o imploră Blake. Să se întoarcă în locul pe care cumva, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă îl consideră acasă.

— Doamne, aș face moarte de om pentru bucătăria asta.

Claire intră cu pas apăsător prin ușile de sticlă industrială care se deschid dinspre living, cu o grămadă de farfurii în mâini – trei goale, doar a Ninei aproape neatinsă. Le lasă pe blat și își netezește fusta de in ca și cum ar verifica să nu fi scăpat pe ea resturi ale celor patru budinci lipicioase cu caramel. Evident că nu a făcut-o. Cea mai bună prietenă a Ninei arată întotdeauna uimitor de îngrijită, cu arsenalul ei de bentite în culori pastelate pe care le poartă prin rotație și cu același ruj devenit marcă personală, pe care îl folosește zilnic de când o cunoaște Nina, adică de la optsprezece ani, din prima lor zi la universitate.

Rămăsese aproape de casă, în Londra, mama ei considerând că Nina nu va putea să facă față unei schimbări majore. Cu toate acestea, fusese îngrozită și jenată încă din prima zi, când mama ei insistase ca șoferul lor personal să o ducă până în fața căminului. Strângea în mână o sticlă de gin pe care plănuise să o ofere noilor ei colegi de apartament, în timp ce portarul o informa, cu o sprânceană ridicată, că pentru mica ei cameră single sosise toată săptămâna mobilier de la John Lewis („Ei bine, nu poți să dormi într-un pat în care a mai dormit cineva”, o informase mama ei când Nina a sunat-o, înmărmurită de rușine, sub privirile portarului).

Claire intrase vijelios în bucătăria comună exact în momentul în care Nina, roșie la față, supraveghea o comandă de la Fortnum & Mason pe care livratorul insistase să o transporte personal până în frigider.

— Gin! exclamase ea, zărind sticla abandonată pe blat. Întotdeauna mă ia de cap, dar nu mă învață minte. Cred că am niște apă tonică prin sacoșele astea cu cumpărături, dacă vrei să facem schimb.

Era unul dintre lucrurile care o atrăseseră pe Nina la ea. Claire părea complet imperturbabilă.

— Apartamentul lui Ryan e incredibil, a continuat Claire. Cât a plătit pentru locul ăsta, mai zi-mi o dată?

Nina nu-i reamintește că nu mai e apartamentul lui Ryan. E apartamentul lor acum. De când s-a mutat Nina acolo, cu opt luni în urmă. Dar confuzia lui Claire e de înțeles. În întinderea de marmură, în pardoselile din lemn prelucrat, în felul în care întregul apartament este împânzit cu gadgeturi – boxe și sisteme inteligente care trec prin pereți ca niște vene, există foarte puțin din personalitatea ei. Nina își spune că trebuie să agațe niște tablouri pe pereți înainte de următoarea vizită a lui Claire. Ar trebui să-l întrebe pe Blake ce s-a întâmplat cu toate obiectele de artă pe care mama lor le avea prin depozite. Ar putea găsi ceva care să-i placă.

— Apartamentul avea nevoie de reparații. A prins o ofertă bună, a spus Nina, deși nu era chiar adevărat.

Urăște să vorbească despre bani. Vrea să evite discuția despre faptul că Ryan o lasă să locuiască aici gratis, un aranjament de când Nina își căuta de lucru și care încă nu expirase. Se oferise să plătească chirie, desigur, însă Ryan îi spusese că nu ar fi corect câtă vreme ipoteca e doar pe numele lui.

— Hei, fratele tău arată bine în seara asta, spune Claire, coborând vocea. Nu ziceai că s-a despărțit de... cum o cheamă?

— Jazmin?

— Așa, da. Jazmin. Pentru că am simțit ceva din partea lui la cină. Ai observat?

Nina se întoarce ca să-și ascundă zâmbetul. E obișnuită cu astfel de reacții în preajma fratelui ei. Abia dacă avusese ocazia să o cunoască pe Jazmin înainte ca Blake să menționeze, în treacăt, că avea o întâlnire cu o fată pe care o cunoscuse la deschiderea unei galerii de artă.

— Dar cu Jazmin ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ei, Jazmin, spusese Blake, de parcă Nina aducea în discuție o cunoștință pierdută de mult din vedere, și nu pe fata cu care ieșiseră toți la cină cu o săptămână înainte. Ei bine, ne doream lucruri diferite.

„Ca de obicei”, îi venise Ninei să zică. Blake bate spre patruzeci de ani, dar pare atât de departe de a se așeza la casa lui, încât Nina se simte uneori jenată de cât de repede a ajuns ea să aibă parte de o relație stabilă. S-a obișnuit să cunoască câte o nouă iubită a lui Blake la fiecare câteva luni, femei calde și frumoase care par complet îndrăgostite de fratele ei.

— Îl știi pe Blake, spune Nina. Poate să devină extrem de fermecător când vrea. Nu-i da prea mare importanță.

— Așa deci. Cândva o să-mi vină și mie rândul.

Își lovește ușor șoldul de al Ninei ca să-i arate că glumește.

— Hei, ți-a tot sunat telefonul. Vrei să ți-l aduc?

— Poate să aștepte, spune Nina.

Trage dopul din chiuvetă și apa se scurge dispărând într-un vârtej. Toți cei de care îi pasă cel mai mult pe lume sunt aici, cu ea.

— Nu contează cine e la telefon, sunt sigură că poate să aștepte.

Claire se leagănă ușor pe picioare, își trece brațul în jurul Ninei și o trage aproape.

— Sunt atât de mândră de tine, dragă. Ai dat lovitura.

Și cumva, Nina n-are inimă să-i spună lui Claire că și-a ales tare nepotrivit cuvintele.

DOI

2024

Nina i-a povestit lui Ryan chiar de la a doua întâlnire ce i s-a întâmplat surorii ei. Stătea în fața ei și îi turna un pahar de vin roșu.

— Deci, zisese el. Ai frați sau surori?

Restaurantul fremăta în jurul lor, de parcă Ryan nu i-ar fi adresat Ninei întrebarea de care ea se temuse toată viața.

— E puțin mai complicat, a spus ea.

Și de acolo a început totul.

Nina îl întâlnește pe Ryan cu două săptămâni înainte, la un târg de recrutare organizat într-o sală friguroasă de la universitate, unde aerul rece părea să intre prin toate colțurile. Ryan conducea un start-up de tehnologie care avea un stand acolo și, deși Nina nu era câtuși de puțin interesată de programarea de date, zăbovise prin preajmă, luând un pliant și prefăcându-se că îl citește.

El o întrebase dacă se gândea la o carieră în domeniul tech, iar când ea recunoscuse că era deja înscrisă la un master în psihologie și venise doar să-i țină companie celei mai bune prietene, Claire, el zâmbise larg.

— Un master în psihologie? Atunci, evident ești prea deșteaptă să lucrezi pentru noi.

Îl plăcuse imediat.

— De ce psihologie? a întrebato el la prima întâlnire, într-un bar de cocktailuri cu vedere spre Tamisa.

Nina a luat o înghițitură din mojitoul prea dulce pe care deja regreta că îl comandase și și-a cântărit răspunsul.

— Vreau să pot înțelege oamenii, a spus ea.

— Crezi că ai nevoie de psihologie ca să înțelegi oamenii?

— Cred că ai nevoie de psihologie să te înțelegi pe tine însuși, ca să nu mai vorbim de ceilalți, a spus ea, dar s-a jenat de cât de ușor i-a venit răspunsul. De cum ar putea fi interpretat și ce spune asta despre ea. Nu voia ca acest tip deștept și mai în vârstă, care părea atât de sigur pe sine, să creadă că ea e genul de persoană care nu se cunoaște cu adevărat, în ciuda diplomei în psihologie.

Dar el a aprobat din cap și și-a împins ochelarii cu rame pătrate pe nas într-un mod care Ninei i s-a părut drăguț, pentru că îi dădea un ușor aer de tocilar. Atrăgător într-un fel pe care nu-l putea defini cu adevărat.

— Răspuns corect, a spus el, ca și cum ar fi fost un test și Nina l-ar fi trecut.

Ryan sugerase să iasă la cină pentru a doua lor întâlnire. Propunerea i se păruse Ninei straniu de matură, o etalare de romantism cu care nu era obișnuită. Asocia întâlnirile la cină cu obiceiurile mamei sale, iar ideea îi trezea amintiri cu parfum și rochii de mătase, cu mama ei aranjându-și părul în fața unei oglinzi mari și spunându-le Ninei și lui Blake că aveau mâncare în frigider dacă li se făcea foame.

Nina era mai obișnuită cu poveștile de dragoste din facultate. Să se culce în anul întâi cu un tip o perioadă suficient de îndelungată ca să poată fi numită prietena lui. Un „prieteni cu beneficii” de care se îndrăgostise cu două semestre înainte ca el să fie acceptat într-un program

postuniversitar în America și care o privise pe Nina siderat când ea sugerase că ar putea fi ceva mai mult între ei.

Îi plăcea cât de încrezător era Ryan. Cât de inteligent și de interesant. Îi plăcea că el habar n-avea de bârfele despre celebrități, încruntându-și sprâncenele și întrebând „Cine?” când Nina o menționase pe Kris Jenner.

Îi plăcea când o privea aprobator. Felul în care o făcea să se simtă.

Iar acum, stătea la masă în fața lui, știind că ceea ce era pe cale să spună ar putea schimba totul.

— Am un frate, a spus ea. Blake. E cu doisprezece ani mai mare decât mine.

De la masa de lângă ei se auzeau valuri de râsete. Un murmur de conversație.

Nina a tras adânc aer în piept.

— Și am avut o soră, a spus ea. Ea și Blake erau gemeni. Dar a murit când avea șaptesprezece ani.

Ryan o privea acum cu toată atenția.

— Dumnezeu, a spus el. Îmi pare rău.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Chiar și așa. Trebuie să fi fost groaznic.

— Nu-mi amintesc mare lucru, a spus Nina. Aveam doar cinci ani.

Și-a ridicat băutura și a luat o înghițitură lungă. Căldura alcoolului i-a alunecat direct prin corp. A pus paharul jos mai tare decât intenționase.

— De fapt, a fost un scandal destul de mare la momentul acela, a adăugat Nina. A fost ucisă.

Ryan nu a spus nimic. Nici nu s-a mișcat.

— A existat un proces, a continuat Nina. O fată a cărei mamă lucra pentru noi, fiica menajerei. Își petrecea tot timpul pe la noi. Avea grijă de mine sau ajuta la treburile casei. Avea șaisprezece ani. A trebuit să depun mărturie.

Pentru prima dată în viață, cuvintele veneau ușor. Vorbea atât de rar despre asta, chiar dacă era adesea primul lucru pe care oamenii îl aflau despre ea. Nici măcar lui Claire nu-i spusese până după mai bine de un an de prietenie, într-o noapte în care băuseră merlot ieftin din căni de cafea, întinse pe patul Ninei.

— Știam deja, mărturisise Claire, cu gura pătată de vinul roșu.

Pentru prima dată în toate lunile de când o cunoștea Nina, părea timidă, nu îndrăznează. Jenată pentru Nina, pentru că ea crezuse că ține un secret, când de fapt toată lumea știa.

Ryan a făcut ochii mari.

— Ai depus mărturie când aveai cinci ani?

— A trebuit, a spus Nina. Eram singura care a văzut ce s-a întâmplat.

— Ai văzut?

Vocea lui era acum foarte joasă.

— Da, a spus Nina. Am văzut.

— Doamne, a spus el. Asta e... adică... trebuie să fi fost îngrozitor. Să vezi așa ceva. Cum ai putut...

A scuturat din cap, părând să nu-și mai găsească cuvintele.

— Trebuie să fie groaznic pentru tine. Să-ți amintești așa ceva.

Nina a înghițit în sec.

— Memoria e ciudată, a spus ea. E greu pentru mine să... detaliile. Știi?

Ryan n-a spus nimic, iar Nina s-a grăbit să umple tăcerea.

— Îmi amintesc în special procesul, a spus ea. Și urmările – să fii dusă într-o cameră și să ți se ceară să desenezi ce s-a întâmplat. Îmi amintesc exact ce am desenat. Piscina. Sora mea – Tamara. Numele ei era Tamara. Și pe

ea. Aplecându-se. Împingând-o sub apă. Josie Jackson. A negat totul, desigur. A spus că am inventat eu.

S-a oprit să ia o înghițitură de apă, cu gura brusc prea uscată după atâta vin. Cum ar fi putut explica? Camelele cenușii și coridoarele lungi. Anul din viața Ninei irosit în acel desen, zile și săptămâni întregi întinzându-se între liniile de carioca. Albastrul piscinei. Încălceala întunecată a părului Tamarei. Rozul fluorescent al brațelor lui Josie Jackson.

Și toți anii de atunci. Cum fusese nevoită să schimbe școala pentru că celelalte fete se temeau de ea, de parcă moartea era contagioasă. Cum, deși polițiștii și asistenții sociali îi vorbiseră blând, spunându-i că a făcut ce trebuia, că Josie Jackson era o persoană rea și trebuia pedepsită, Nina simțise o vinovăție atât de intensă, încât devenise obsedată de tot felul de lucruri stranii. Spălatul pe mâini. Număratul. Pornitul și opritul repetat al întrerupătoarelor. Ideea fixă că, dacă nu-și număra pașii în serii de câte o sută, o forță atotputernică i-ar fi răpit un alt membru al familiei. Mestecarea fiecărei înghițituri de exact douăzeci de ori până când maxilarul o durea și nu mai avea niciun fel de poftă de mâncare. Dezvoltarea unei anxietăți intense provocate de mâncarea pe care o ascundea în șervețele și o arunca în toaletă.

Desigur, făcuse ani întregi terapie. Animale de pluș și doctori cu priviri îngrijorate. Durerea aceea mocnită care izbucnea de fiecare dată când cineva o întreba dacă are o soră. Felul în care încă trebuia să schimbe canalul sau să plece din sala comună de la universitate dacă la televizor apărea un film despre procese.

Nina nu putea explica aceste lucruri, așa că n-a făcut-o. În schimb, l-a privit pe Ryan drept în ochi.

— E ciudat că acum, când mă gândesc la ce s-a întâmplat, asta văd. Acel desen. E un răspuns la traumă,

presupun. E mai ușor să revezi imaginea decât evenimentul real.

Vorbea prea repede și rămăsese fără aer. A inspirat adânc.

— De fapt, de aceea vreau să fiu psiholog, a spus ea. Vreau să-i ajut pe alții — în special pe copiii care au experimentat traume la o vârstă foarte fragedă. Vreau să le arăt că poți supraviețui.

Fruntea lui Ryan s-a încrețit. Privea dincolo de ea, ca și cum n-ar fi auzit ce a spus.

— Dar dacă nu-ți amintești, cum știi că nu ai inventat? Copiii inventează lucruri tot timpul, nu? Își imaginează. De unde știi că spuneai adevărul?

Exact atunci, chelnerul a apărut cu felurile principale. Le-a umplut paharele cu apă, i-a întrebat dacă vor sosuri, a pus un cuțit de friptură în partea laterală a farfuriilor lui Ryan, cu un aplomb care sugera că îi înmâna mai degrabă o sabie ceremonială decât un simplu tacâm. Până când a plecat, întrebarea părea să fi fost uitată. Ryan a trecut mai departe. Întreba deja despre verdict. Cât de mare era cu adevărat costul unei vieți pierdute pentru femeia care a ucis-o pe Tamara, curiozitatea lui transformându-se în milă.

Mai târziu, Nina avea să descopere că Ryan era genul de persoană care aruncă întrebări importante fără să se gândească la consecințe. Că mintea lui scotocea mereu. Era genul de gândire liberă pe care investitorii lui spuneau mereu că o are, gândirea în afara normelor, care îl făcuse CEO de start-up la douăzeci și doi de ani. Întotdeauna iscoditor, întotdeauna trecând rapid la următoarea curiozitate.

Așa că Ryan a uitat întrebarea.

Ryan a uitat, dar Nina nu. N-a putut. Nina n-avea să uite niciodată că Ryan i-a pus acea întrebare, pentru că a fost prima dată când cineva rostise lucrul pe care îl gândise

și ea mereu. Zumzetul de frică și vinovăție care se instalase în adâncul minții ei și refuza să dispară. Lucrul pe care îl ignorase mereu, îl împinsese în străfunduri, îl lăsase să moară de inaniție.

Pe care Ryan, cu franchețea lui, îl spusese pur și simplu cu voce tare. Iar acum, Nina nu putea să se gândească decât la acea întrebare.

S-a gândit la asta toată cina. Când au fost de acord să comande o a doua sticlă de vin, în loc de desert. Când Ryan a insistat să plătească întreaga notă și Nina a fost lovită pentru o clipă de surpriza de a vedea cât de diferit o puteau trata oamenii atunci când nu știau cine este familia ei.

S-a gândit la asta în taxi, în drum spre apartamentul ei. Când a descuiat ușa, iar Ryan a fluierat și a spus că se aștepta la o locuință studentească, nu la un apartament luxos din Chelsea, cu pereți îmbrăcați în lambriuri și un pat cu baldachin atât de mare încât mama Ninei glumea adesea că nu va încăpea niciodată pe ușă când se va muta.

S-a gândit la asta în timp ce îi explica faptul că apartamentul îi aparținuse bunicului ei. Că locuia aici din al doilea an de facultate, după ce mama ei făcuse tam-tam despre locuința studentească mică și umedă în care Nina plănuise să se mute cu Claire și niște colege, întrebând-o: „De ce naiba ai locui acolo când există un apartament perfect în care ai putea sta gratuit?” Că, la fel ca toate celelalte lucruri din viața Ninei, apartamentul era o altă moștenire de familie la care Nina simțea că nu are dreptul, dar pe care ajunsese să o accepte. Că ura mobilierul cu spătare rigide de la mijlocul secolului trecut, tablourile care valorau mai mult decât câștigau cei mai mulți oameni într-un an, căruciorul de bar plin cu sticle lipicioase de Cointreau și Pernod, la vederea cărora Nina se înfiora de fiecare dată când își aducea acasă prietenii băutori de bere de la clubul studentesc.